

el maresme

setmanari d'informació

DEL 26 DE MARÇ A L'1 D'ABRIL 1982 / NUM. 207 / PREU: 60 PTES.

El mercat de la droga mou 4 milions de pessetes al dia

"Picar-se" a Mataró

Isidre Molas
vicepresident del Parlament

"La burgesia
no sap on ha
d'anar el país"

Maresme

Repetidor de TVE
a Mont-Cabrer

Mataró

"El Maresme" edita llibres

"Escolto sempre/el teu etern silenci/a la muntanya,/ Altres temps, altres hores/fan el record difícil".- Salvador Espriu: "Memòria", un dels poemes de "Les hores". Dins "Els llibres de l'Escorpi". Vol. 49. Ed. 62. Barcelona, 1978.

Inevitament, amiga, tornaré, en aquesta primavera que s'inicia, a caminar pels viarany solitaris dels boscos i tornaré a copsar els colors de les flors a les voreres, clapejant la gespa humida que serà ben verda enguany. Veuré la silueta blavosa del Montseny, a la llunyania, i retrobaré la flaire de la terra xopa de pluja. Possiblement aniré sol amb la sensació d'un canvi profund, sentint com el pas del temps és ben diferent d'un ahir potser massa apassionat.

I no és pas que senti el temps com a càrrega feixuga, sinó que coincideixo amb amics d'edats ben diverses en una percepció de les hores força curiosa: sembla com si el temps anés més de pressa, com si les setmanes fossin més breus. Certament, el pas del temps té una mesura arbitrària, molt convencional, al costat del nostre temps interior. Però hi ha en alguns sectors de la població la sensació subjectiva, no gens explicable, que el temps va més de pressa ara que no pas fa uns anys.

Comentant aquest fenomen, una també dolça amiga, va opinar que aquesta sensació d'anar el temps més de pressa del compte podia anar lligada al fet de viure sense una il·lusió concreta o un afany determinat, i que el temps costa de passar, quan esperes viure una cosa amb forta vibració. Potser tenia raó... per a molts, de petits, la setmana se'ns feia inacabable tot esperant la festa del diumenge. I, tanmateix, fa pensar tot això que és possiblement a la dècada dels '80 quan pot ésser factible la trobada intel·lectual d'unes generacions mig penjades a les quals no resta cap més altre apropament que la possibilitat d'un diàleg, sota un temps que transcorre massa ràpid.

Hem de pensar, amiga que has vist el Montseny a la llunyania amb una blavor gairebé irreal al meu costat, que la història no es repeteix mai i que, allò que vèiem i allò que sentíem en una primavera plujosa als inicis dels anys '70, no ho podem re-

La pressa del temps

PERE HORTOS

fer de bell nou. Malgrat ens creiem que som els mateixos i que és el temps el qui és diferent. Les il·lusions no són eternes, ni podem congriar un món irreal quan toquem de peus a terra. I si decidies aquest camí, trencaves de forma definitiva la receptivitat al món fet de senzillesa i ingenuïtat.

A la vegada, he arribat a creure, sota el pas accelerat del temps, que les flors de la primavera poden perdre el seu color i esdevenir taques blanques sobre la gespa humida, com uns petits forats sense atractiu. I que la pluja no arribi a mullar i que els núvols que vàrem poder contemplar abraçats amb silenci, siguin invisibles a la nostra sensibilitat, ja malmesa per tot allò que el consumisme ens ha ofert.

Certament, dolça amiga, m'agradava més sentir la humitat de la gespa a l'esquena, contemplar el canvi dels núvols amb un blau fort al fons i ensumar la flaire del camp en una primavera incerta, que no pas sentir la setmana curta, plena de coses a fer inexorablement i sota el marc d'una programació d'activitats.

Però, ja t'ho deia, no podem fer un retorn a l'ahir. Podem fer un present sense presses.